

Αόρατοι ερημίτες στην Κρήτη!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Περί τα μέσα του 19ου αιώνα (περίπου το 1850) ο τότε ηγούμενος της Μονής Οδηγήτριας [βρίσκεται στα Αστερούσια Όρη, του νομού Ηρακλείου] είχε δώσει εντολή όλοι οι βοσκοί και οι εργάτες, που δούλευαν για το μοναστήρι, κάθε Σάββατο βράδυ να αφήνουν τις δουλειές τους και να παρακολουθούν την Ακολουθία του Εσπερινού και κάθε Κυριακή πρωί την Θεία Λειτουργία, και έπειτα να φεύγουν για τις δουλειές τους.

Ιερά Μονή Παναγία Οδηγητρίας.

Τα αιγοπρόβατα του μοναστηριού την εποχή εκείνη τα είχαν στην κορυφή του Κεφαλιού και του Μαρτσάλου. Οι βοσκοί έμεναν στην τοποθεσία «Άγιος Γεώργιος» που βρίσκεται στους πρόποδες του Κεφαλιού. Ανάμεσα στους βοσκούς ήταν και ο γέρο-Λαμπάκης, ο άνθρωπος που είχε ανακαλύψει την εκκλησία της Παναγίας στο Μάρτσαλο.

Κάποιο Σάββατο απόγευμα έφυγαν όλοι οι βοσκοί για την Οδηγήτρια και έμεινε αυτός ο τελευταίος. Καθώς βάδιζε αργά, επειδή ήταν γέρος, προς το μοναστήρι στην τοποθεσία «Φασουλή Αρόλιθος», βλέπει να έρχεται ένας καλόγηρος από την μεριά του μοναστηριού κρατώντας ένα πρόσφορο.

Όταν αντάμωσαν, λέγει ο καλόγηρος στον Λαμπάκη:

– Μην πας, Μπάρμπα, στο μοναστήρι να λειτουργηθείς, γιατί είναι μακριά, μόνον έλα μαζί μου. Εκεί που θα πάω θα γίνει λειτουργία και θα λειτουργηθείς κι' εσύ.

Ο Λαμπάκης νομίζοντας ότι θα λειτουργούσαν σε κάποιο εξωκκλήσι ακολούθησε τον καλόγηρο. Πέρασαν από τον Άγιο Γεώργιο και πήραν τον δρόμο προς την κορυφή του Κεφαλιού.

Στην τοποθεσία «Σπορά» έφυγαν από τον δρόμο και κατέβηκαν σ' ένα γκρεμνό. Εκεί σε μια σπηλιά μέσα είδαν πολλούς καλογήρους. Ένας απ' αυτούς λέγει στον Λαμπάκη μετά τον Εσπερινό:

– Κοιμήσου εδώ και το πρωί που θα αρχίσει η λειτουργία θα σε ξυπνήσουμε.

Πράγματι κοιμήθηκε ο Λαμπάκης σε μια άκρη της σπηλιάς-εκκλησίας και το πρωί

τον ξύπνησαν και έγινε τη λειτουργία. Μόλις τελείωσε πήρε το αντίδωρο και, όταν έφυγε, χαιρέτησε τους καλογήρους οι οποίοι του είπαν:

– Εδώ λειτουργούμε κάθε Κυριακή και να έρχεσαι εδώ και εσύ. Μην το πεις όμως σε κανένα διότι δεν θα μας ξαναδείς.

Καθώς όμως ο Λαμπάκης δεν είχε πάει στο μοναστήρι να λειτουργηθεί το Σαββατόβραδο, τον κάλεσε ο ηγούμενος και του ζήτησε εξηγήσεις. Τότε αυτός βρήκε ορισμένες δικαιολογίες. Είπε ότι είχε χάσει μερικά ζώα και ήθελε να τα βρει. Καθυστέρησε γι' αυτόν τον λόγο να ξεκινήσει, ήταν ήδη νύχτα και καθώς ήταν ηλικιωμένος δεν μπορούσε να προχωρήσει.

Ο ηγούμενος, αφού τον άκουσε, του επισήμανε ότι αυτό δεν έπρεπε να επαναληφθεί. Όμως ο Λαμπάκης τον παράκουσε. Τρία συνεχόμενα Σαββατόβραδα δεν πήγαινε στην Οδηγήτρια αλλά παρακολουθούσε την λειτουργία εκεί που του είχε υποδείξει ο άγνωστος καλόγηρος.

Στο τέλος, εκνευρισμένος ο ηγούμενος από την συμπεριφορά του κάλεσε τον Λαμπάκη και τον ρώτησε γιατί παρακούει τις εντολές του. Έτσι αυτός φοβισμένος του διηγήθηκε τα καθέκαστα. Τότε ο ηγούμενος του ζήτησε να τον οδηγήσει στο μέρος εκείνο που γινόταν η Θεία Λειτουργία.

Πήγαν, λοιπόν, έψαξαν να βρουν την σπηλιά-εκκλησία χωρίς όμως αποτέλεσμα. Πήγε και ο Λαμπάκης μόνος του άλλη μιά φορά αλλά παρ' όλες τις προσπάθειές του δεν βρήκε τίποτα.

Το κείμενο προέρχεται από το βιβλίο του Νίκου Τσικνάκη «Η Ιερά Μονή Οδηγήτριας και τα Παρεκκλήσια της» και αναδημοσιεύεται στην έκδοση «Οι αόρατοι ερημίτες του Άθωνα, Το μυστήριο της αθωνικής ερήμου», που έγραψε ο Μοναχός Βλάσιος Αγιορείτης, (εκδόσεις Τέρτιος).